

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 września 2015 roku w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. przeciwko K. S. o zapłatę 760,23 złotych i 800,00 euro Sąd Rejonowy w Kaliszu:

1. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.143,67 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 października 2014r. do dnia zapłaty;
2. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 100,00 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych. (wyrok k. 79, uzasadnienie 84- 85)

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych sądu przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a polegający na uznaniu, że strona powodowa przesłała komplet dokumentacji wraz z dokumentem CMR zgodnie z umową w sytuacji, gdy przesłanie dokumentu CMR nastąpiło po terminie co oznaczało, iż roszczenie zgodnie z punktem B warunków wykonania zlecenia nie było wymagalne w momencie złożenia pozwu oraz strona pozwana w sposób prawidłowy dokonała naliczenia kary umownej w wysokości 100 E oraz dokonała potrącenia wierzytelności;
2. obrazę przepisów prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. polegającą na naruszeniu zasady wszechstronnej oceny materiału dowodowego sprowadzającej się do bezpodstawnego przyjęcia, iż powód wykonał zlecenie zgodnie z umową w sytuacji, gdy wykonanie umowy nastąpiło z naruszeniem pkt. B warunków zlecenia -strona powodowa nie dostarczyła kompletnej dokumentacji przez co datę wymagalności roszczenia należy liczyć od daty dostarczenia oryginału CMR co sprawia, że roszczenie nie było wymagalne w dacie wydawania orzeczenia w sprawie.

Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o:

1. zmianę wyroku Sądu I instancji poprzez oddalenie powództwa w całości;
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz pozwanej kosztów procesu związanych z postępowaniem przed sądem I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez pełnomocnika za II instancje według norm prawem przepisanych. (apelacja k. 89- 91)

Sąd Okręgowy, Sąd Gospodarczy zważył, co następuje:

Przedmiotowa sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym uregulowanym w art. 505¹ k.p.c. - art. 505¹⁴ k.p.c.

W postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć na dwóch wskazanych w przepisie art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W świetle stanowiska Sądu Najwyższego apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej (por. stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, mającej moc zasady prawnej). Oznacza to, że jej celem jest kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej

instancji (z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego) w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji.

W postępowaniu uproszczonym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa

(art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Apelacja pozwanej jest bezzasadna. W ocenie Sądu Okręgowego, zarzuty podniesione przez skarżącą nie zasługują na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu

I instancji pozostaje w zgodzie z poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego sprawy i koresponduje ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak również zastosował właściwe przepisy prawa materialnego. W tym zakresie Sąd Okręgowy

w pełni podziela argumentację faktyczną i prawną Sądu Rejonowego, a poczynione ustalenia faktyczne przyjmuje za własne.

Z uwagi na treść art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. w postępowaniu uproszczonym zarzutu zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia nie może być skutecznie podniesiony w postępowaniu apelacyjnym. Zarzut ten może zostać zgłoszony poprzez podniesienie zarzutu naruszenia przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, np. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Zarzut taki został podniesiony w apelacji.

Pozbawiony racji jest zarzut obrazy przepisów prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. polegającego na naruszeniu zasady wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Reguły swobodnej oceny dowodów są w minimalnym tylko stopniu sformalizowane („na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”). Ocena dowodów polega na poddaniu ich analizie według określonych kryteriów i wyraża się w porównaniu wyników postępowania dowodowego z przedmiotem postępowania dowodowego (tematami dowodowymi) i w syntetyzowaniu wniosków. Czynienie ustaleń poprzez ocenę dowodów musi opierać się na określonym uzasadnieniu. W tym zakresie mają zastosowanie podstawowe pojęcia dotyczące uzasadnienia twierdzeń.

Stosując zasadę swobodnej oceny dowodów według własnego przekonania, sąd obowiązany jest przestrzegać zasad logicznego rozumowania, a więc może

z zebranego materiału dowodowego wyciągnąć wnioski tylko logicznie uzasadnione. Sąd może dać wiarę tym lub innym świadkom, czyli swobodnie oceniać ich zeznania, nie może jednak na tle tych zeznań budować wniosków, które z nich nie wynikają. Przy ocenie dowodów, tj. ich wiarygodności i mocy, istotną rolę odgrywają zasady doświadczenia życiowego.

Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 417/01, LEX nr 157326).

W tym zakresie należy brać pod uwagę cały materiał sprawy. W wyniku swobodnej oceny dowodów sąd dokonuje selekcji zebranego materiału pod kątem widzenia istotności poszczególnych jego elementów. Dalszym założeniem prawidłowej oceny dowodów jest ich poprawna interpretacja: np. wykładnia dokumentu, wykładnia zeznań świadka itd.

W rozpoznawanej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest sprzeczne z tymi okolicznościami, które zostały ustalone w toku postępowania. Nie można zarzucić temu Sądowi, iż wyprowadził logicznie błędny wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności, czy też przyjął fakty za ustalone bez dostatecznej podstawy (fakty, które nie zostały potwierdzone materiałem), bądź przeciwnie - uznał za nieudowodnione pewne fakty mimo istnienia ku temu dostatecznej podstawy w zebranych materiale.

Ocena, czy umowa przewozu została wykonana zgodnie z jej postanowieniami jest dokonywana na gruncie stosowania prawa materialnego, a nie oceny dowodów.

Fakt dostarczenia oryginału CMR wraz z fakturą Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o zeznania powoda, które uznał za wiarygodne z uwzględnieniem treści załączonych do akt dokumentów.

Pozwana nie załączyła do akt dowodu doręczenia powodowi dokumentów załączonych do sprzeciwu, nie zgłosiła również żadnego innego dowodu na tę okoliczność.

Ocena zeznań należy do Sądu I instancji i nie podlega w zasadzie kontroli odwoławczej, jeżeli jest zgodna z okolicznościami sprawy i nie wykazuje błędu logicznego w rozumowaniu.

W zestawieniu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, twierdzenia pozwanej stanowią jedynie niedopuszczalną polemikę z oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy, bez równoczesnego wykazania, by ocena ta była sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, doświadczeniem życiowym lub z innych względów naruszała przepis art. 233 § 1 k.p.c. Dla skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając.

Mając powyższe na uwadze i nie znajdując podstaw do wzruszenia z urzędu zaskarżonego orzeczenia, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.